

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Ludovici Schönleben, Carnioli Labacensis, SS.
Theologiae Doctoris, Protonotarij Apostolici,
Archi-Diaconi Carnioliae Inferioris. Horae Subsecivae
Dominicales. Sive Discursus Sacri De Tempore ...**

Cum quadruplici Indice I. Discursuum. II. Locorum Sacrae Scripturae. III.
Rerum & Verborum. IV. Historiarum & Mythologiarum

Pars Hyemalis Et Verna Ab Adventu Ad Pentecosten. - Insertis aliquot
Allocutionibus Academicis

Schönleben, Johann Ludwig

Salisburgi, 1676

Discursus XVI. Dominica I. Quadragesime. Odium Amorosum. Thema. Cum
jejunasset quadraginta diebus, & quadraginta noctibus, postea esuriit.
Matth. 4.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47077](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47077)

negligentem, vel unam Dominam vanitati addi-
ctam, hujus *Speculi Universalis* aspectu ad melio-
rem frugem reducerem, sed hoc non est mearum
virium. Ecclesiastes muneri suo satisfacit, qui
quod dicendum est dicit. Coeterum Spiritus ubi
vult spirat, & sæpè spirat, sed non agnoscitur nostrâ
culpâ. Non addo aliud: Ecce SPECULUM
UNIVERSALE. *Memento homo quia pulvis es
& in pulverem reverteris.*

DISCURSUS XVI.

Dominica I. Quadragesimæ

Odium Amorosum

THEMA.

Cum jejunasset quadraginta diebus, &
quadraginta noctibus, postea esuriit.

Matth. 4.

SYNOPSIS.

I. Erant qui sibi blandiuntur ex
verbis Apostoli nemo un-
quam carnem suam odio
habuit, & a jejunio se putant
esse immunes, quia potius per
jejunium quam per epulas a-
matur corpus, dum odio amo-
roso castigatur.

II. Hujus veritatis typum exhi-

bet Abrahamus, jussus immo-
lare dilectum filium, & Deo
obtemperans, melius servavit
dum non pepercit.

III. Nemo nostrum corpus odisse
dicitur cum sanitatis causa per
chirurgum scindi, secari, uri
patitur, nisi odio amoroso.

Aa 3

IV. Tale

IV. Tale odium sui est jejunium, sanitatis mater, uti expertus est juvenis Religiosus apud Bellovacensem.

V. Ex nimis escis varij contrahuntur morbi, nemo egrotat ex moderato jejunio. Anaboreta inter austera jejunia sani semper ac vegeti ad longam pervenerunt aetatem.

VI. Cum viceversa belluones & abdominis mancipia innumbris subjecti sint morbis & miseris.

VII. Sed potissima jejuniij instituti causa est poenitentia pro peccatis. Est jejunium instar phar-maci, quod vermes peccatorum expellit: & Deum inflectit ad indulgentiam.

VIII. Neque aliam ob rationem Christus jejunavit, quam ut

nobis praeiret exemplo, ut ejus imitatione animati jejunaremus, & castigaremus, gulam, per quam primo peccavimus.

IX. Sed multis nostrum cura non est Christum imitari, quasi praeceptum jejuniij solos pauperes & Religiosos obligaret, queruntur multi debilitatem, & facultates extorquent pro esu Carnium, sed conscientia illos dijudicat. Alij à carnib' abstinent, sed cibis esurialibus se farciunt semper saturi: hi non jejunant: & saepe coguntur jejunare cum non est praeceptum.

X. Itaque amplectamur hoc amorosum odium nostri corporis, & jejunemus abstinendo non tantum à cibis sed & peccatis.

Cum jejunasset quadraginta diebus, & quadraginta noctibus, postea esuriit, Matth. 4,

I.

Primo Ecclesiae Christianae exordio semper inventi sunt, qui textum sacrarum literarum in pravos torquerent sensus, & perversis interpretationibus sibi blandirentur. Testatur id D. Petrus in secunda Epistola loquens de Epistolis Pauli: *Charissimus frater noster Paulus secundum datam sibi sapientiam scripsit vobis, sicut & in omnibus Epistolis, loquens in eis de his, in quibus*

2 Pet. 3.
10.

quibus sunt quadam difficilia intellectu, quæ indocti & instabiles depravant, sicut & cæteras scripturas ad suam ipsorum perditionem. Quid ergo mirum reperiri hodiè cum mundus ad interitum properat, multos ineptos divini verbi interpretes, qui contempta sapientum doctrinà & veris elucidationibus, sacro abutuntur textu, & ubi deberent assurgere ad cœlestia, ibi præcipitia sibi parant ad barathrum. Teste, inquit, Apostolo: *Nemo unquam carnem suam odio habuit, sed nutrit & fovet eam, sicut & Christus Ecclesiam.* Quorsum igitur illud importabile onus quadragesimalis jejunii? quorsum tam rigida, & sèvera corporis maceratio, qua alimentum ad vitam sustentandam necessarium non tantum in specie, sed & in mensura & pondere determinatur? fovendum est corpus, non odio habendum; roborandum ad labores pro republica, non enervandum. Qui seipsos mutilant censentur juxta Canones homicidæ: ergo pariter, qui jejunijs & vigilijs corpus suum debilitant, qui ei alimenta quibus foveri posset subtrahunt nihilo meliores censendi sunt mutilatoribus, & homicidis. Ita quidem delicati suæ cuticulæ curatores quos à genuino Paulinæ sententiæ intellectu aberrare præsentem ostendam discursu, ubi probavero per jejunium nutriri & foveri carnem, & corporis *amorosum odium* esse cum castigatur.

II. Quantus sit amor parentum in filios novērunt vel maximè qui experti sunt. Abrahamo post longam conjugij sterilitatem, specialis Dei gratia filium dederat, spem successionis, locupletis fortunæ hæredem, solatium orbitatis, blandum tædiorum levamen. Et jam Isaac adolescentiæ annos transgressus fuerat; vividus & vegetus juvenis, cujus posteri-

*Ephes. 5.
29.*

*Dist. 55.
siquis ab-
scidit.*

Gen. 22.

Basil. Seleuc. orat. 7.

Zeno. Veron. ser. 3. de Abra.

Luc. 3. 8.

Joan. 12.

posteritatem Deus multitudini stellarum fide datâ comparaverat; cùm ecce veluti promissi pœnitens Abrahamum alloquitur: *Tolle, inquit filium tuum, quem diligis Isaac, & vade in terram visionis, atque ibi offeres eum in holocaustum.* O arcana divinæ dispositionis mysteria; Filium dedit, & quidem filium dilectum, ut præmaturè reciperet. Quid ad tam insperatum præceptum Abraham? *Igitur Abraham de nocte consurgens stravit asinum suum, &c.* Paratus exequi quod erat impeatum. Advertit hic Basilus Seleuciensis, quod Abraham: *Non flevit, non illacrymavit, non naturæ vi fractus est: non emisit vocem patre dignam, quasi filij jugulum abnueret. Non dixit quæ ab ingenio voluisset: O Barbaricas præceptiones; o imperia à naturæ legibus abhorrentia; filij carnifex esse jubeor, servus cum fuerim pater, &c.* Sed velut oblitus paterni affectus educit filium, altare parat, imponit victimam, & sacrificium orditur. Quid agis Abraham? num existimas semen tuum multiplicandum sicut stellas cœli per interitum unicæ prolis? Audite Zenonem Veronensem: *Melius servavit filium dum non pepercit.* Perdere vult Abrahamus filium ut servet, quem servando perdidisset; non immemor, quod *potens est Deus de lapidibus suscitare filios Abrahamæ.* Odisse videtur, quem struî lignorum imponit, sed hic est verus amor filij, qui non præfertur amorì DEI: amoroso odio amplexus filium posteritati propagatorem dedit.

III. An non hic obsecro, Abrahamus se præpropera virtute Christianum exhibuit, veluti edoctus illud servatoris Christi oraculum: *Qui amat animam suam, perdet eam, & qui odit animam suam in hoc mundo, in vitam æternam custodit eam.* Auditis delicatuli

licatuli, quibus grave est per quadraginta dies abstinere à carnibus, vitare superfluum cibum & potum, corpus nonnihil macerare? Amore perditur corpus, odio conservatur, & amorosum est planè id odium quod vitam servat. Nemo nostrum queritur cum membrum aliquod in corpore læsum chirurgus sanaturus circumcidit, urit; secat, emplastris morsicantibus obligat; nemo crudelem, nemo inimicum appellat; sed velut salutis suæ operatorem amplectitur. Nunquid ferire, secare, urere incidere odij sunt actiones? Ita sanè, sed ex intentionis arbitrio; qui secat & urit ut noceat, hostis est; exercet malignum odium: qui secat & urit, ut conservet corpus, amicus est; exercet amorosum odium. Quo respexit S. Laurentius Justinianus, ad allegata Joannis verba paraphrasim addens: *Qui malè amat, perdit; & qui benè odit, custodit.* Profectò malè amat, qui farcit & saginat, bene odit qui per abstinentiam corpus macerat.

S. Laur.
Justin. ser.
2. de S.
Laurent.

I V. Mirabar cum legerem apud S. Basilium: *Jejunium sanitatis matrem* appellari, sed cum hesternæ diei collectam in Missa observavi, maior mihi suborta est admiratio: sic quippe heri oravimus: *Concede ut hoc solenne jejunium quod animis corporibusque curandis salubriter institutum est devoto servitio celebremus.* Ergone jejunium non animabus tantum medicinam præstat, sed & corporibus Nemo dubitet. Quod observans allegatus Basilius: *Interroga, inquit. Medicos & dicent tibi nihil esse periculosius habitudine corporis extremè bona, eoque qui peritissimi sunt artis, per jejunium detrahunt redundantia, ne vis naturæ pondere corpulentiae fracta succumbat.* Rectè proinde fatemur jejunium animis corporibusque curandis salub-

S. Basil.
hom. 1. de
Jejun.

B b

riter

Bellouac.
ap. Auth.
spec. ex tit.
Abstinent.

riter institutum, quod qui debite observant *hi carnem* suam *amoroso odio* prosequuntur, & tunc vel maxime vitæ suæ lenocinantur, cum rigidior abstinentiâ corpus castigant. *Hoc qui bene odit, custodit.* Veritati firmandæ facit, quod de juvene religioso refert Bellouacensis. Prudentissimè, inquit, respondit quidam de nostris adolescentibus Episcopo interroganti, unde proveniat, quod sanior & pulchrior esset in claustris, quam fuerit in seculo? quia inquit, uniformiter vivo, & decenter. Perrexit quærere Episcopus: Quid ergo comedisti hodie? satis, inquit. Quid heri? similiter satis. Non quæro inquit ille de quantitate, sed de qualitate, quid comedisti heri, quid hodie? Heri inquit comedi pisca & olera, hodie olera & pisca: cras autem comedam pisca cum oleribus: postea olera cum pisis. Non farciebat hic ventrem exquisitis è toto orbe epulis, pisis contentus & oleribus satisfecit naturæ, & sanior ac pulchrior effectus est, quam in seculo fuerit ubi delitij fruebatur. Heu quam procul ab hac dispositione corporis redeunt ij, quorum Deus venter est, qui saginantur quotidie nova ciborum varietate, qui pomo citrino quingentis nummum millibus empto cum Tullio, aut bis tanto cum Asinio Gallo, nauseantis omnia stomachi famem pellunt; qui cum Æsopo ex canoris & loquacibus avibus sexcentorum millium patinam conflant; qui cum Neronis familiaribus una cœna mellita dant, quæ quadragies H. S. constant; qui margaritas cum Tragœdi filio edunt, cum Cleopatra gemmas sorbent, aut suspensam auro nivem cum Apicio bibunt; qui appositæ dapes non sapore sed sumptu æstimant, & illis solum acquiescunt cibis, quos invitæ

invitæ quodammodo reluctantiq[ue] naturæ hominum pericula rapiunt : & tunc demum se credunt famem sedasse, cum distento in tympanum abdomine, in pedes non possunt consurgere, sed famulorum manibus lecto inferri debent. Quid verò inde reportant ejusmodi facilè divinatis. Nam.

V. Quod ex nimia ciborum ingestione, ex comestationibus & crapulis multi gravissimos contrahant morbos, quin & mortem incurrant, & sæpè legimus, & quotidie experimur : id saltem verissimum est per abstinenciam & sobrietatem prolongari vitam, per edacitatem breviari. Spiritus sancti oraculum & monitum est per Ecclesiasticum : *Noli a-vidus esse in omni epulatione, & non te confundas super omnem escam. In multis enim escis erit infirmitas, & a-viditas appropinquabit usque ad coleram. Propter crapulam multi obierunt : qui autem abstinens est adjiciet vitam.* Concedite mecum indeferta & eremos, ibique contemplantini seneciones grandes ætate, centenarios & ultra qui sexaginta, septuaginta annos inter ferarum latibula exegerunt, rigidissimo jejunio corpus macerantes, semper tamen sani & viribus integris : Unde hæc tanta firmitas ? Unde tam diuturna vita ? *qui abstinens est adjiciet vitam.* De Asella Virgine scribens S. Hieronymus testatur quod continuum toto anno servaverit jejunium, biduo & triduo à cibo abstinens in Quadragesima vero totis hebdomadis, & addit : *Quod impossibile forsitan est hominibus ad credendum, D E O autem præstante possibile est ; ita ad quinquagenariam pervenit ætatem,*

Eccle. 37.
v. 34.

S. Hieron.
Ep. 15.
ad Marcel

Bb 2

ut

Vita c. 18.

Hieron. in
vita.Idem Hieron.
in vita

ut non doleat stomachum; non viscerum cruciaretur injuria, sana corpore, animo sanior. MARIA Ægyptiaca in solitudinem secedens, duos semipanes secum detulit, qui arefacti quasi lapides obduruerunt, & his solis sustentata per annos septendecim in eremo perseveravit, usque ad annum quadragesimum. Magnus Antonius in summa austeritate & continuis jejunijs annum centesimum quintum ætatis explevit. Hilarion, qui nunquam ex quo eremum petijt nec diebus festis, nec ægritudinis causa solvit jejunium ante solis occasum, vitam nihilominus produxit ad annum octogesimum. Quid cœteros memorem penè innumeros? verbo: *Qui abstinet est adjiciet vitam.* Amat benè animam suam, qui sic corpus odit, & melius nutrimur per jejunia, quam per lautas epulas.

Senec. Ep.
95.

VI. Nunc ediverſo convertamur ad gulæ & abdominis mancipia, quanta apud illos morborum & miseriarum ſeges! Romanus sapiens de ſuis loquens temporibus, depinxit noſtra, quæ penè pejora ſunt prioribus. Poſtquam (inquit) cœpit cibus non ad tollendam: ſed ad irritandam famem quæri, & inventæ ſunt mille condituræ, quibus aviditas excitaretur, quæ deſiderantibus alimenta erant, onera ſunt plenis. Inde pallor, & nervorum vino madentium tremor, & miſerabilior ex cruditatibus quam ex fame macies. Inde incertilabantium pedes, & ſemper qualis in ipſa ebrietate titubatio. Inde in totam cutem humor admiſſus diſtensusque venter, dum malè aſſueſcit plus capere, quam poterat. Inde ſuffuſio lurida bilis, & decolor vultus, tabesque in ſe putreſcentium, & retorti digiti articulis obrigeſcentibus, nervorum ſine ſenſu jacentium torpor, &c. Quid capitis vertigines dicam? quid oculorum auriumque tormenta, & cerebri

cerebri æstuantis verminationes? &c. Immunes erant ab istis malis, qui nondum se delitijs solverunt, &c. simplex erat ex simplici causa valetudo: multos morbos, multa fercula fecerunt. Hæc Seneca veritati patrocians, quæ si benè perpenderent helluones, næ illi revocarent exulem mensarum frugalitatem, hoc præsertim esuriali tempore, quod imitatione Servatoris quadragintadiali jejunio Ecclesia præcipit honorari. *Multos morbos multa fercula fecerunt*: multis nocent in corpore, sed pluribus in anima.

VII. Enim verò nequis existimet me hodie corporum potius quam animarum Medicum velle agere: *Sciendum* (loquor cum Hugone de S. Victore) quod per quatuor anni tempora, scilicet ver, æstatem, autumnum, & hyemem, in quibus in multis deliquimus omnes, constituit primitiva Ecclesia quatuor celebrari jejunia, quibus pro quantitate criminum alij plus, alij minus abstinentes peccata sua deslerent. Id vel maximè intelligendum de jejunio quadragesimali, quo ad recolenda præcipua bonsummata per DEI Eilium Redemptionis nostræ mysteria disponi debemus, ut postmodum cum Resurgente ambulare incipiamus in novitate vitæ. Scitis quid ægroti agant, cum feberi aut alio Symptomate laborare incipiunt? advocant medicum, poscunt pharmaca, sorbent amara & naturæ contraria, ut salutem pristinam consequantur, & velut in novos homines reviviscant. Saluberrimum animæ Pharmacum jejunium est, quo morbi omnes facilè depelluntur. Unde S. Basilii ad jejunandum exhortans: *Sis*, inquit: *hilari animo, quod tibi à medico datum est pharmacum efficax abolendo peccato.* Id etiam eleganti similitudine expressit S. Ambrosius. peccata vermibus compo-

Bb 3

nens

Hugo. de
S. Viã. To.
3. ex Mi-
scel. l. 3. tr.
31. c. 1.

S. Basil.
hom. 1. de
jejun.

S. Ambros.

de Elia &
jejun. c. 11.

S. Bernar.
Sen. ser. 5.
die Cin.
S. Cyrill.
hom. 20.
de Pasch.

Exodi. 33.

S. August.
ser. 65. de
temp.

Eyr. in
Matth.

nens in hæc verba : *Sicut cum in intimis puerorum vermes ex cibi indegestione nascuntur & extingui non queunt, nisi cum amarior potus infunditur, ita profundum animæ, virtus ingressa jejuniij culpam latentem interficit.* Sic Ambros. Ex quo & illud depromit S. Bernardinus Senensis : *Nullum est tam grave delictum, quod abstinentia non purgetur.* Eam ob causam S. Cyrillus Alexandrinus appellat jejunium : *Supernæ conciliatorem atque administrum benevolentiae.* Quia scilicet ut peccata purgentur & dimitantur, conciliari debet is, qui & peccatorum est vindex, & Medicus animarum. Prævaricatus fuerat populus Israël in Eremo, & jam eo processerat divinæ justitiæ rigor, ut fulminaret sententiam : *Populus duræ cervicis es, semel ascendam in medio tui, delebo te.* Interposuit se Moyses cum per quadraginta dies jejunassæt, & ecce placatus est DEUS; quod expendens S. Augustinus agebat : *Impetraverunt unius hominis jejunia, quod totius populi saturitas desperaverat; Advertamus ergo quanta sit inter jejunium & saturitatem distantia; inter ventrem vacuum & pulmonem epulis æstuantem.* Moyses quia jejunavit Dominum vidit; populus quia manducavit & bibit, idola fabricatus est.

VIII. Sed quam existimatis subesse causam, quod Christus benedictus qui peccatum non fecit, nec inventus est dolus in ore ejus, qui Patrem habuit semper benevolum, nunquam aversum, per totos quadraginta dies & noctes jejunium continuaverit? Non habuit pharmaco opus sanitas ipsa; non habuit reconciliatione opus innocentia, & tamen jejunavit. Nihil moror rationem Lyrani : *Ut virtus & vinitatis diabolo celaretur, quia Moyses*

ses & Elias jejuna verunt tot diebus. Aliò etiam tendit Paulus de Palatio : *A Spiritu agitur ad jejunandum, sanè cum spiritus concupiscat aduersus carnem, nihil antiquius habet spiritus, quàm statim carnem domare.* Placet ratio S. Ambrosij : *Quadragesimam nobis Dominus suo jejunio consecrauit, quod etiam inquit Abulensis : Jejunauit Christus ut nobis jejunandi exemplum traderet : nam cum ipse fuerit plenissimus legislator, debuit nos de omnibus instruere.* Omnis certè Christi actio nostra est instructio, & quod ipse egit ut doceret, nobis exercendum est ut malis nostris medeamur. Peccavimus per gulam in protoparente, æquum est, ut mortificando gulam poeniteamus unde Author Glossæ. *In pugna Christi prius agitur contra gulam jejunando, per quam victus est primus homo.*

I X. Verùm quidquid exemplo nostro jejuna-
verit Christus, hoc tamen corrupto seculo plurimis Christianis, nec cura est imitationis, nec metus prævaricationis, nec studium poenitentiae. Quadragesimale jejunium jam solos inter pauperes & Religiosos observatur. Delicati mundi sectatores magnam rem se præstare arbitrantur, si duabus aut tribus hebdomadis à carniū esu abstineant. Queruntur debilitatem stomachi, vertigines capitis, nauseam ciborum esurialium, & qua possunt arte extorquent à Medicis testimonia, ut impetrent facultatem laxandi præcepti Quadragesimalis. Non irridetur DEUS, qui scrutatur interiora : frustra tibi consilium Medici, si conscientia te non absolvit, si cum posses citra sanitatis jacturam præcepto Ecclesiæ satisfacere, ut gulæ lites ad ollas carniū properas, *forſitan inquires* (verba sunt B. Petri Damiani) *dolet caput, languet stomachus, hæc sunt emplastra mollia,*

Paul. de
Palat. in
Matth.

S. Ambros.
ser. 34.

Abul. in
Matth.

Gloss. in
Matth.

B. Petr.
Dam. lib.
6, Ep. 23.

S. Hier. c.
2. contra
Jovin.

spoud. ad
an. 840.

S. Basil.
hom. 2. de
jejun.

S. Ambros.
ser. 41. in
Dom. 3.

*mollium, satis macra hæc cernitur excusatio, cum egros aqua frequenter refoveat, & vinum frequenter occidat. Multos verò deprehendere licet, qui ab esu carniū quidem temperant, sed alijs delicatis edulijs ita ventrem saginant, ut semper saturi nullam sentiant difficultatem jejuniij. Quale est illud jejunium, qualis refectio post jejunium, cum præclaris epulis distendimur: Quærit S. Hieronymus. Jejunare est corpus castigare inediā, est subtrahere superflua, est pati esuriem; non repleri, non saginari. Malè amat suum corpus, qui nihil ei subtrahit cupediarum; benè odit, qui alimēta necessitati soli commensurat. Hic & facile reddit rationem DEO & sanum conservat corpus, & ab anima expellit vitia, & merita sibi cumulat, & præmium sempiternum meretur. Quod agnoscens Ludovicus Pius Imperator cum post festa Paschalia in morbum lethalem prolapsus cibum non posset sumere, per dies quadraginta solo refectus est Dominico corpore: quibus diebus exclamabat: *Iustus es Domine. At quia Quadragesime tempus non jejunans, exegi, saltem coactus idem jejunium tibi exsolvam.**

X. Amplectamur ergo hoc amorosum odium nostri corporis, & præceptum Quadragesimale jejunium, fideliter, integrè, devotè impleamus, sit nobis jejunium medela mentis & corporis. Excipite (uti exhortatur Basilus) *excipite malè valentes sanitatis matrem; qui bona estis habitudine, excipite bonæ habitudinis custodem.* Neque satis esse credite hoc sacro tempore abstinere à carnibus, abstinere à cibis superfluis, sed à vitijs etiam est abstinendum. Nam ut loquitur S. Ambrosius; *Hæc voluntas est Domini, ut jejunemus à cibis pariter, & peccatis abstinentiam.*

tiam indicamus corpori, ut à vitijis magis animam abstinere possimus. Sic odiendo corpus amabimus animam, sic perdendo, servabimus. Quadrag.

DISCURSUS XVII.

Dominica II. Quadragesimæ

Metamorphosis Christiana

THEMA.

Et transfiguratus est ante eos. *Matth. 17.*

SYNOPSIS.

I. An possit transformari una natura in aliam querunt Philosophi. Poëta multas comminiscuntur Metamorphoses: Historici nonnullas depromunt, sed magicas, & apparentes.

II. Verius sacræ literæ de Loth uxore in statuam salis conversa, & de Nabuchodonosore in bovem mutato, si non quod lineamenta, quoad mutationem phantasie, ut dispensa DEO in pœnam delicti, crederet se bovem esse & scœnum ut bos comederet. Verum hæc mirabilia: mirabilibus verò hominem peccatorem converti in ju-

stum, & filium diaboli in filium Dei.

III. Christus in hodierno Evangelio proponitur transfiguratus justorum documento, ut à tenebris ad lucem vocati, crescant de claritate in claritatem.

IV. Num pœnitentia illa est, quæ speciem mentis alteram facit, ex tenebris in solem transfert: unde peccator conversus idem homo est quoad personam, alius quoad virtutem, sicut sol oriens ab occidente.

V. Eadem pœnitentia candorem primigenium reducit, ob quam causam historia Christi transfigurati legitur bis in

Quadra-

Cc